

Азъ прегръщамъ ги засмѣнъ,
и сълзи ми въ очи трепватъ . . .
Тъмни ли и сѣнь желанъ
на душата ми нашепватъ.

Въ всичкитѣ тѣзи пѣсни, пѣкъ и въ цѣлата Славейкова лирика, природата е единъ отъ най-главнитѣ елементи. Тя не е само фонъ, но и обектъ за лирическо преживяване. Природната картина е възбудителъ на душевно настроение (вижъ особено въ една отъ най-хубаво композиранитѣ пѣсни „Надъ вършини и долини“), но често тя е дадена така, че поетътъ влага себе си въ нея: въ нея търси изразъ на настроенията си. Въ тѣзи пейзажи лиричното чувство понѣкога се разтваря изцѣло въ елементитѣ на природната картина: долавяме го само въ атмосферата на пейзажа. Въ тази лирична живопись Славейковъ се е проявилъ като тънъкъ майсторъ. Той се любува напр. не на бурята, а на последицитѣ отъ затихването ѝ — момента на беззвучното и нѣжно ронене на капчицитѣ:

И само капчици се ронятъ
отъ листовцетѣ разведрени.
и падатъ — благодатн сълзи,
отъ блѣсъкъ слънчевъ позлатени.

Почувствувалъ е и нещо е далъ мудността на лѣтния день, гальовното трепване на листа и тежкото падане на зрѣлия плодъ отъ „майкавейка“ (каква осмислена метафора!), тишината и зноя надъ зрѣещитѣ нивя („Надъ безкрайнитѣ...“); далъ ни е съ нѣженъ и красивъ рисунъкъ бѣлата кжщица въ сѣнчестата градина: тя едвамъ се види и то „презъ заслона тъменъ на листата“; привлича го въздушната мека кра-